

**STARP  
MUMS**

Karen M. McManus

**TWO CAN KEEP A  
SECRET**

Kārena M. Makmanusa

**STARP  
MUMS**

No angļu valodas tulkojusi

**Lilija Berzinska**



821.111(73)-93  
Ma 310

**Karen M. McManus**  
**TWO CAN KEEP A SECRET**

Text copyright © 2019 by Karen McManus  
Cover design © Suse Kopp  
Cover Images © 2019 by Johner Images / Getty Images and Jamie Grill /  
Getty Images

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Lilija Berzinska, 2021  
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā,  
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021  
ISBN 978-9934-0-9358-6

Gabrielai, Karolīnai un Ērikam



## PIRMĀ NODAĻA

Elerija

PIEKTDIENA, 30. AUGUSTS

Ja es būtu māņticīga, šī būtu nelāga zīme.

Uz bagāžas lentes palicis tikai viens koferis. Tas ir spilgti sārts, izraibināts ar *Hello Kitty* uzlīmēm un nepavisam nav manējais.

Mans brālis Ezra, atbalstījies pret sava pārbāztā kofera rokturi, vēro, kā soma jau ceturto reizi paslīd mums garām. Pūlis ap bagāžas lenti jau ir gandrīz izklīdis, ir palicis tikai pāris, kas strīdas par to, kuram bija jāparūpējas par īres auto rezervēšanu. – Varbūt tev to vajadzētu paņemt, – Ezra ierosina. – Izskatās, ka somas īpašniece nelidoja mūsu reisā, un varu derēt, ka viņai ir interesanta garderobe. Visādi rakstiņi un spīguļi. – Iezvanās brāļa telefons, un viņš to izvelk no kabatas. – Ome ir ārā.

– Neticami, – es nomurminu, ar kedas purngalu iesperdama pa slīdošās lentes metāla apmali. – Tajā koferī bija visa mana dzīve.

Neliels pārspīlējums. *Pa īstam* visa mana dzīve vēl pirms kādām astoņām stundām atradās Lapuentē

Kalifornijā. Ja neskaita dažas kastes, kuras tika aizsūtītas uz Vērmontu pagājušajā nedēļā, koferī bija viss pārējais.

– Laikam jau par to būtu jāziņo. – Ezra nopēta bagāžas saņemšanas zonu un noglauž īsi apcirptos matus. Agrāk viņam, tāpat kā man, bija biezas, tumšas cirtas, kas krita acīs, un es vēl aizvien nespēju aprast ar frizūru, pie kuras viņš tika šajā vasarā. Ezra noliek savu koferi un pavirzās uz informācijas centra pusi. – Laikam tur.

Izstīdzējušais jauneklis, kas strādā informācijas centrā, izskatās pēc vidusskolnieka, un viņa vaigus un zoda līniju izraibina sarkanas pumpas. Pie vestes šķībi piesprausta zeltīta nozīmīte, uz kuras rakstīts “Endijs”. Kad pastāstu Endijam par savu koferi, viņa plānās lūpas savelkas un viņš pieliec galvu uz *Hello Kitty* somas pusi, kas vēl aizvien riņķo uz lentes. – Reiss 5624 no Losandželosas? Ar pārsēšanos Šarlotē? – Es pamāju ar galvu. – Esat pārliecināta, ka tā nav jūsējā?

– Pilnīgi.

– Laža. Taču soma atradīsies. Jums tikai jāaizpilda šī te. – Endijs atrauj vaļā atvilktņi un izvelk veidlapu, aizslīdinādams to man. – Kaut kur te jābūt pildspalvai, – viņš nomurmina, neizlēmīgi rakņādamies papīru kaudzē.

– Man ir. – Es atvelku savas mugursomas priekšpuses rāvējslēdzēju un izņemu grāmatu. Kamēr turpinu rakņāties un meklēt pildspalvu, nolieku grāmatu uz letes. Ezra, ieraugot apbružāto vāku, paceļ uzacis.

– Tiešām, Elerij? – viņš jautā. – Tu lidmašīnā paņēmi līdzī “Aukstasinīgi”? Kāpēc neaizsūtīji to kopā ar pārējām grāmatām?



– Tā ir vērtīga, – es aizstāvos.

Ezra izbola acis. – Tu *zini*, ka tas nav īsts Trūmena Kapotes paraksts. Seidiju apčakarēja.

– Vienalga. Svarīgs ir nolūks, – es nomurminu. Kad pirms četriem gadiem mūsu māte bija saņēmusi liķa numur divi lomu seriālā “Likums un kārtība”, viņa eBay man nopirka “parakstītu” grāmatas pirmizdevumu. Ezram viņa uzdāvināja *Sex Pistols* albuma vāciņu ar Sida Višesa autogrāfu, kurš droši vien bija tāds pats viltojums. Tā vietā labāk būtu vajadzējis mums sagādāt mašīnu ar uzticamām bremsēm, taču Seidijai nekad neveicās ar ilgtermiņa plānošanu. – Zināt to parunu? Kad esi “Slaktiņzemē”... – Es beidzot izvelku pildspalvu un sāku veidlapā kricelēt savu vārdu.

– Tātad jūs dodaties uz Ehoridžu? – Endijs vaicā. Es apstājos pie sava uzvārda otrā burta, un viņš piebilst: – To gan vairs tā nesauc, zināt. Un jūs esat par agru. Parku atvērs tikai pēc nedēļas.

– Zinu. Nebiju domājusi tematisko parku. Domāju... – Es saminstinos, pirms pasaku *pilsētu*, un iebāžu grāmatu somā. – Nav svarīgi, – es piebilstu un no jauna pievērsšos veidlapai. – Cik ilgi parasti jāgaida, lai atgūtu savas mantas?

– Nevajadzētu būt ilgāk par dienu. – Endija skatiens klejo starp Ezru un mani. – Jūs abi izskatāties diezgan līdzīgi. Vai esat dvīņi?

Pamāju ar galvu un turpinu rakstīt. Mūžam pieklājīgais Ezra atbild: – Esam gan.

– Man arī bija jābūt dvīnim, – Endijs paziņo. – Taču otrs uzsūcās dzemdē. – Ezram pasprūk pārsteigts šņāciens, bet es apspiežu smiekliņu. Manam brālim tā gadās

nemitīgi – cilvēki viņam uztic pašas dīvainākās lietas. Kaut arī mūsu sejas ir gandrīz vienādas, uzticas tieši viņam. – Es vienmēr esmu uzskatījis, ka ir forši, ja tev ir dvīnis. Jūs varat izlikties viens par otru un izjokot cilvēkus. – Es paceļu skatienu, un Endijs, piemiedzis acis, atkal mūs pēta. – Nu, laikam jau jūs to nevarat. Jo neesat identiskie dvīņi.

– Tieši tā, – Ezra piekrīt, sastindzis smaidā.

Es rakstu ātrāk un pasniedzu aizpildīto veidlapu Endijam, kurš norauj virsējo lapu un atdod man dzelteno kopiju. – Kāds ar mani sazināsies, pareizi? – es jautāju.

– Jā, – Endijs apstiprina. – Ja rīt nesaņem nekādu ziņu, piezvani uz numuru, kas redzams veidlapas apakšā. Lai iet forši Ehoridžā!

Kad dodamies uz virpuļdurvīm, Ezra skaļi nopūšas un es pār plecu viņam plati uzsmaidu. – Tu gan proti atrast burvīgus draugus.

Viņš parausta plecus. – Nespēju to izmest no galvas. *Uzsūcās*. Kā tas vispār notiek? Vai viņš... Nē, es nemiņēšu. Negribu zināt. Dīvaini ar to uzaugt, vai ne? Ar apziņu, cik viegli varēji kļūt par nepareizo dvīni.

Iznākot laukā, mūs spēji apņem smacīgs, izplūdes gāzēm pārpildīts gaiss, un mani tas pārsteidz nesagatavotu. Biju paredzējusi, ka Vērmontā pat augusta pēdējā dienā būs daudz vēsāks nekā Kalifornijā. Novācu no kakla matus, bet Ezra noņemas ar mobilo telefonu. – Omīte raksta, ka viņa braukā apkārt, jo negrib novietot mašīnu stāvvietā, – viņš paziņo.

Es saraucu pieri. – Ome pie stūres raksta īsziņas?

– Tā izskatās.

Pēdējo reizi ar vecmāmiņu tikos pirms desmit gadiem, kad viņa viesojās pie mums Kalifornijā, bet, cik nu atceros, šāda uzvedība nav viņai raksturīga.

Mēs, svelmē vīzdami, dažas minūtes gaidām, un tad mums līdzās apstājas tumši zaļš subaru universālis. Pasažiera pusē nolaižas logs, un pa to izbāž galvu omīte. Viņa izskatās apmēram tāpat kā skaipā, taču viņas biežais, sirmis ponijs šķiet nesen apgriezts. – Aiziet, kāpiet iekšā! – viņa uzsauc, ar acs kaktiņu vērodama ceļu policistu, kas atrodas dažas pēdas no mums. – Te nedrīkst stāvēt ilgāk par minūti. – Viņa iebāž galvu atpakaļ, un Ezra ripina savu vientuļo ceļasomu uz mašīnas bagāžas nodalījumu.

Kad ieslīdam aizmugurējā sēdekļi, omīte pagriežas pret mums, un to pašu izdara arī sieviete pie stūres. – Elerij, Ezra, šī ir Melānija Kildafa. Viņas ģimene dzīvo mūsu ielā. Es briesmīgi slikti redzu tumsā, tāpēc Melānija bija tik laipna un mani atveda. Melānija pieskatīja jūsu māti, kad tā bija maza. Droši vien būsiet dzirdējuši viņas vārdu.

Mēs ar Ezru, iepletuši acis, saskatāmies. *Jā*. Esam gan.

Seidija aizbrauca no Ehoridžas, kad viņai bija astoņpadsmit, un kopš tā laika viņa tur ir viesojusies tikai divas reizes. Pirmā reize bija gadu pirms mūsu dzimšanas, kad vectēvs nomira no infarkta. Otrā reize bija pirms pieciem gadiem, kad Seidija brauca uz Melānijas pusaugu meitas bērēm.

Toreiz mūs ar Ezru pieskatīja kaimiņiene un mēs skatījāmies *Dateline* speciālizlaidumu – “Slaktiņzemes mistērija”. Es biju pārņemta ar stāstu par Leisiju Kildafu – skaisto jauno skolas balles karalieni no manas mātes dzimtās pilsētas, kura tika atrasta nožņaugta Helovīna

tematiskajā atrakciju parkā. Lidostas Endijam bija taisnība: parka īpašnieks pēc dažiem mēnešiem nomainīja tā nosaukumu no “Slaktiņzemes” uz “Baiļu fermu”. Diez vai parkam būtu pievērsta valsts mēroga uzmanība, ja tā nosaukums nebūtu bijis tik trāpīgs.

Vai arī ja Leisija nebūtu jau otrā skaistā pusaudze no Ehoridžas – un arī no tās pašas ielas –, kuras vārds nonācis avīžu virsrakstos.

Atgriezusies no Leisijas bērēm, Seidija neatbildēja uz mūsu jautājumiem. “Es vienkārši vēlos par to aizmirst,” viņa atteica ikreiz, kad jautājām. Tieši to viņa visu mūsu mūžu saka arī par Ehoridžu.

Laikam jau tā ir likteņa ironija, ka tik un tā nonācām šeit.

– Pricējies iepazīties, – Ezra saka Melānijai, bet es tikmēr kaut kā pamanos aizrīties ar siekalām. Brālis uzsit man pa muguru – stiprāk, nekā vajadzētu.

Melānijai piemīt pabalējis skaistums; viņai ir gaiši blondi mati, kas savākti franču bizē, dzidri zilas acis un vasarraibumi. Viņa atplaukst atbrunojošā smaidā, atsedzot šķirbainus zobus. – Es arī pricējies. Atvainojiet, ka nokavējām, bet uz ceļa bija pārsteidzoši daudz mašīnu. Kā atlidojāt?

Pirms Ezra pagūst atbildēt, kāds skaļi uzsit pa subaru jumtu, liekot omītei salēkties. – Jums jābrauc tālāk! – ceļu policists uzsauc.

– Bērlingtona ir *visnepieklājīgākā* pilsēta, – omīte noburkšķ. Viņa nospiež pogu durvīs, lai aizvērtu logu, un Melānija izstūrē nopakaļ taksometram.

Es, blenzdama Melānijai pakausi, ķimerējos ap drošības siksnu. Nebiju gaidījusi, ka ar viņu iepazīšos šādi.

Es rēķinājos, ka agrāk vai vēlāk tas notiks, ja reiz viņa un omīte ir kaimiņienes, bet man šķita, ka tikšanās būs drīzāk mājiens ar roku, iznesot atkritumus, nevis stundu garš brauciens uzreiz pēc nolaišanās Vērmontā.

– Man ļoti žēl, ka tā sanāca ar jūsu māti, – Melānija nosaka, izbraucot no lidostas un iestūrējot uz šauras šosejas, kuru izraibina zaļas ceļazīmes. Ir gandrīz desmit vakarā, un nelielā ēku pudurī mums priekšā kvēlo apgaismoti logi. – Tomēr priecājos, ka viņa saņem nepieciešamo palīdzību. Seidija ir stipra sieviete. Esmu pārliecināta, ka jūs drīz atgriezīsieties pie viņas, bet ceru, ka jums patiks padzīvot Ehoridžā. Tā ir jauka pilsētiņa. Zinu, ka Nora ar nepacietību gaida, kad varēs jums visu izrādīt.

*Ak tad šādi jūs virzāt neērtu sarunu. Nav nekādas vajadzības iesākt tā: cik žēl, ka jūsu māte, salietojušies opiātus, iebrauca ar mašīnu juvelierizstrādājumu veikalā un nu viņai četrus mēnešus jāiziet rehabilitācija! Vienkārši atzīstiet visiem redzamo baļķi acī, tad solis sānis, un pilnās burās mierīgākos sarunas ūdeņos!*

Laipni lūgti Ehoridžā!

Drīz pēc tam, kad esam sākuši braukt pa šoseju, es aizmiegu un noguļu līdz brīdim, kad mani iztrūcina skaļš troksnis. Izklausās tā, it kā mašīnu no visām pusēm apmētātu ar akmeņiem. Es apjukusi pagriežos pret Ezru, taču viņš izskatās tikpat pārsteigts. Omīte cenšas pārkliegt dārdoņu: – Kruša. Mēdz gadīties šajā gadalaikā. Šoreiz gan krusas gaudi ir diezgan pamatīgi.

– Es piestāšu un nogaidīšu, līdz pāries! – Melānija sauc. Viņa nobrauc ceļa malā un apstājas. Kruša nu jau

rībina vēl stiprāk, un es prātoju par to, ka tad, kad tā mitēsies, Melānijas mašīnai būs simtiem sīku bukšu. Viens sevišķi smags krusas grauds trāpa vējstiklam tieši pa vidu, nobiedējot mūs visus.

– Kā tagad var būt *krusa*? – es jautāju. – Bērlingtonā bija karsts.

– Krusa veidojas mākoņu kārtā, – omīte skaidro, parādot uz debesīm. – Tur ir auksts. Taču uz zemes šie gabali ātri izkusīs.

Viņas balss nav gluži sirsnīga – neesmu droša, vai viņa ir uz to spējīga, – taču tagad tā ir daudz dzīvāka, nekā bija iepriekš. Kādreiz omīte strādāja par skolotāju, un ir skaidrs, ka šajā lomā viņa jūtas daudz ērtāk, nekā pildot vecmāmiņas aizbildnes pienākumus. Es viņu par to nevainoju. Kamēr Seidija iziet četrpadsmit nedēļu ilgo rehabilitāciju, omei nav kur sprukt. Un arī mums nav kur sprukt. Tiesnesis uzstāja, ka mums jādzīvo ģimenē, un tas nopietni ierobežoja mūsu iespējas. Mūsu tēvs bija vienas nakts sakars – viņš esot bijis kaskadieris vai vismaz tā apgalvojis tajās dažās trakajās stundās, kuras viņš un Seidija pēc tikšanās kādā Losandželosas klubā pavadīja kopā. Mums nav tanšu, onkuļu vai māsīcu. Izņemot omīti, nav neviena cilvēka, kurš mūs varētu paņemt pie sevis.

Mēs dažas minūtes sēžam klusumā un vērojam, kā ledus graudi atsitas no mašīnas motora pārsega, līdz krusa pierimst un beidzas pavisam. Melānija atkal uzbrauc uz ceļa, un es ielūkojos priekšējā paneļa pulkstenī. Ir gandrīz vienpadsmit. Esmu nogulējusi teju stundu. Es piebakstu Ezram un jautāju: – Mēs jau tūlīn būsīm klāt, vai ne?

– Gandrīz, – Ezra atbild. Tad viņš pieklusina balsi:  
– Šī nebūs vieta, kas piektdienas vakarā čum un mudž.  
Jūdzēm tālu nav nevienas mājas.

Laukā ir piķamelna tumsa, un pat tad, kad pāris reižu esmu izberzējusi acis, pa logu redzu vienīgi koku ēnainās aprises. Tomēr es mēģinu kaut ko sazīmēt, jo vēlos redzēt vietu, no kuras Seidija tā gribēja tikt prom. “Tas ir kā dzīvot pastkartē,” viņa mēdza teikt. “Glīti, glancēti un noslēgti. Ikviens, kurš mitinās Ehoridžā, izturas tā, it kā varētu pagaist, ja šķērsotu tās robežu.”

Mašīna pārbrauc pāri izcilnim, un, kad trieciens parauj mani sāņus, drošības siksnā iegrauzas kaklā. Ezra žāvājas tik sirsniņi, ka žoklis nokrakšķ. Esmu droša: kad es aizmigu, viņš uzskatīja par savu pienākumu palikt nomodā un uzturēt sarunu, kaut arī mēs abi vairākas dienas neesam kārtīgi gulējuši.

– Līdz mājām palikusi nepilna jūdze. – Omes balsis no priekšējā sēdekļa iztrūcina mūs abus. – Mēs nupat pabraucām garām zīmei “Laiņi lūgti Ehoridžā”. Tā gan ir tik slikti apgaismota, ka diez vai jūs to pamanījāt.

Viņai ir taisnība. Es to nepamanīju, kaut arī prātā atzīmēju, ka tāda jāmeklē. Zīme bija viena no dažām ar Ehoridžu saistītajām lietām, par kurām Seidija vispār runāja, parasti gan pēc vairākām viņa glāzēm. ““Iedzīvotāju skaits – 4935.” Skaitlis nemainījās visus astoņpadsmit gadus, kamēr es tur dzīvoju,” Seidija bija smiķņādot stāstījusi. “Droši vien, ja vēlies kādu ievest, vispirms kāds no turienes jāizvāc.”

– Tuvojas pārbrauktuve, Melānij. – Omītes balsi ieskanas brīdinājums.

– Zinu, – Melānija atbild. Ceļš strauji aizlikumo, mēs izbraucam cauri pelēku akmeņu arkai, un Melānija

nomet ātrumu līdz lēnīgai rāpošanai. Šis ceļa posms nav apgaismots, un Melānija ieslēdz tālās gaismas.

– Omīte ir visbriesmīgākais šoferu padomdevējs, – Ezra nočukst.

– Tiešām? – es čukstu pretī. – Bet Melānija ir ļoti uzmanīga.

– Ja vien nestāvam pie sarkanās gaismas, mēs braucam par ātru.

Es pasmīnu, un tieši šajā mirklī ome tik pavēlnieciski nobļaujās “Stop!”, ka mēs ar Ezru salecamies. Mirkli iedomājos, ka omei ir izcila dzirde un viņu ir nokaitinājusi mūsu ņirgāšanās. Bet tad Melānija tik stipri nospiež bremzes un strauji aptur mašīnu, ka es triecos uz priekšu, iespiedzamās drošības siksnā.

– Kas pie... – mēs ar Ezru vienlaikus iesaucamies, taču Melānija un omīte jau ir atsprādzējušās un izmetušās ārā no mašīnas. Mēs apjukuši saskatāmies un sekojam viņām. Zemi klāj pusizkusušas krusas peļķes, un es laipoju starp tām, iedama pie omītes. Ome stāv Melānijas mašīnas priekšā, un viņas skatiens ir piekalts ceļa fragmentam, kurš skalojas starmešu gaismā.

Un nekustīgajam veidolam, kas guļ tā vidū. Augums mirkst asinīs, kakls noliekts baidīti aplamā leņķī, un plati atvērtās acis lūkojas nekuriem.



## OTRĀ NODAĻA

### Elerija

SESTDIENA, 31. AUGUSTS

Mani pamodina saule, dedzinot cauri aizkariem, kuri pavisam noteikti netika pirkti istabu aptumšojošo īpašību dēļ. Tomēr es palieku nekustīgi guļam zem segas – plāna tamborēta gultas pārklāja – un palaga, kas ir mīksts kā ziedlapīņa, līdz pie durvīm atskan klauvēšana.

– Jā? – Es pieslienos sēdus, velti cenždamās novākt matus no acīm, kad istabā ienāk Ezra. Pulkstenis sudraba ietvarā uz naktsgaldiņa rāda 9.50, bet, ņemot vērā, ka iekšēji vēl aizvien dzīvoju pēc rietumkrasta laika, nejūtos gulējusi pietiekami ilgi.

– Čau, – Ezra saka. – Omīte lika tevi pamodināt. Šurp brauc kāds no policijas. Viņš vēlas ar mums parunāt par vakarvakaru.

*Vakarvakaru.* Mēs palikām uz ceļa pie vīrieša, satupuši viņam blakus starp tumšām asins peļķēm, līdz atbrauca ātrie. Sākumā nespēju paskatīties viņam sejā, taču, kad ielūkojos, vairs nevarēju novērsties. Viņš bija tik *jauns*. Ne vecāks par trīsdesmit gadiem, sporta drēbēs un kedās.

Melānija ir medmāsa, un viņa veica atdzīvināšanas pasākumus, līdz ieradās ātrā palīdzība, taču viņa to darīja vairāk, kā lūgdamās brīnumu, nevis ar apziņu, ka no šīm darbībām būs kāds labums. Kad iekāpām atpakaļ omītes mašīnā, Melānija mums pateica, ka puisis bija miris jau pirms mūsu ierašanās.

– Džeisons Boumens, – viņa teica drebošā balsī. – Viņš ir – *bija* – viens no Ehoridžas vidusskolas dabaszinību skolotājiem. Palīdzēja arī vadīt skolas orķestri. Bērniem ļoti patika. Jums viņš būtu jāsatiek – būtu *bijis* jāsatiek – nākamnedēļ.

Ezram pēc dušas ir mitri mati. Viņš jau ir apgērbies un nomet uz gultas mazu plastikāta sainīti, atgriežot mani tagadnē. – Viņa arī lika tev iedot šos.

Neatvērto iepakojumu priekšpusē rotā *Hanes* logo un smaidošas blondīnes foto, kurai ir sporta krūšturis un apakšbikses, kas sniedzas gandrīz līdz viduklim. – Ak nē!

– Ak jā. Tās vārda tiešā nozīmē ir omītes apenes. Viņa teica, ka nejauši esot nopirkusi dažus izmērus par mazu un aizmirsusi atdot atpakaļ veikalā. Tagad tās ir tavējās.

– Fantastiski, – es nomurminu, pārmezdama kājas pāri gultas malai. Man mugurā ir T kreklis, kuru vakar biju pavilkusi zem džemperu, un vēl – uzlocītas Ezras treniņbikses. Kad uzzināju, ka pārceļšos uz Ehoridžu, izrevidēju savu garderobi un bez žēlastības atdevu labdarībai visu, kas dažu pēdējo mēnešu laikā nebija vilkts. Es pamatīgi samazināju apģērbu skaitu, un, izņemot dažus mēteļus un kurpes, ko biju izsūtījusi pirms nedēļas, visas manas drēbes tagad varēja ietilpināt vienā ceļasomā. Tobrīd man šķita, ka ieviešu kārtību un kontroli vismaz vienā nelielā savas dzīves jomā.

Protams, tagad tas viss nozīmē, ka man nav ko vilkt.

Paņemu no naktsгалdiņa telefonu, meklējot kādu ar pazudušo bagāžu saistītu ziņu vai balss pastu. Tomēr nekā. – Kāpēc esi tik agri augšā? – es jautāju Ezram.

Viņš parausta plecus. – Nav jau nemaz *tik* agrs. Biju pastaigāt pa apkaimi. Ļoti skaisti. Daudz zaļumu. Iepostēju dažus *instastāstus*. Un uztaisīju pleilisti.

Es sakrustoju rokas. – Ne jau kārtējo Maikla pleilisti?

– Nē, – Ezra aizstāvas. – Tas ir muzikāls veltījums ziemeļaustrumiem. Tu būtu pārsteigta, uzzinot, cik daudzām dziesmām nosaukumā ir Jaunanglija.

– Mhm. – Ezras draugs Maikls no viņa šķīrās jau laikus – nedēļu pirms mūsu aizbraukšanas –, jo, kā viņš apgalvoja, “attiecības no attāluma nekad nedarbojas”. Ezra mēģina tēlot, ka viņam vienalga, taču kopš šķiršanās viņš ir izveidojis pamatīgu emo pleilisti.

– Nenosodi! – Ezras skatiens aizslid pie grāmatplaukta, kur grāmatas “Aukstasinīgi” sējums ir glīti novietots blakus manai Annas Rūlas kolekcijai, “Liktenīgajai vīzijai”, “Pusnakts labā un ļaunā dārzā” un pārējām grāmatām par reāliem noziegumiem. Tās bija vienīgās, ko iepriekšējā dienā izsaiņoju no istabas stūrī sakrautajām kastēm. – Mums katram ir savi grūtību pārvarēšanas mehānismi.

Brālis dodas atpakaļ uz savu istabu, un es aplūkoju nepazīstamo telpu, kurā dzīvošu nākamās četras mēnešus. Kad vakar atbraucām šurp, omīte paziņoja, ka es gulēšu Seidijas vecajā istabā. Es atvēru durvis un, prātojot par to, vai tur atradīšu savas mātes atbalsi, jutu gan nepacietību, gan satraukumu. Taču iegāju tipiskā viesu guļamistabā, kurai nepiemīt ne kriptaiņas personības. Mēbeles ir no tumša koka, sienas nokrāsotas olu čaumalu

krāsā. Istabā nav nekādu rotājumu, ja neskaita mežģiņotus aizkarus, rūtainu paklāju un ierāmētu bākas attēlu. Viss liegi smaržo pēc citronu mēbeļu tīrīšanas līdzekļa *Pledge* un ciedra. Kad mēģinu šeit iztēloties Seidiju – kā viņa kārtu matus, skatīdamās blāvā spogulī virs tualetes galdiņa, vai pilda mājasdarbus pie vecmodīga rakstāmgalda –, nekas neizdodas.

Ezras istaba ir tāda pati. Itin nekas neliecina, ka šajās istabās jebkad būtu dzīvojušas pusaugu meitenes.

Es nometos uz grīdas pie savām mantu kastēm un rakņājos tuvākajā, līdz atrodu plastikātā ietītus foto rāmīšus. Pirmo izsaiņoju fotogrāfiju, kura tapusi pirms gada un kurā mēs ar Ezru esam redzami uz Santamonikas mola, mums aiz muguras kvēlojot ideālam saulrietam. Aina ir pasakaina, taču fotogrāfija neparāda mani labākajā gaismā. Es nebiju gatava tam, ka tikšu fotografēta, un mana saspringtā sejas izteiksme nesaskan ar Ezras plato smaidu. Tomēr es paturēju šo uzņēmumu, jo tas man atgādina kādu citu foto.

Otra fotogrāfija, ko izvelku, ir graudaina un daudz vecāka, un tajā redzamas divas identiskas pusaudzes ar tādiem pašiem gariem, lokainiem matiem kā man, ģērbusās deviņdesmito gadu grandža stilā. Viena plati smaida, otra izskatās saērcināta. Mana māte un viņas dvīņumāsa Sāra. Toreiz viņām bija septiņpadsmit gadi un viņas mācījās Ehoridžas vidusskolas pēdējā klasē – tāpat kā drīzumā mēs ar Ezru. Dažas nedēļas pēc fotogrāfijas uzņemšanas Sāra pazuda.

Ir pagājuši divdesmit trīs gadi, un neviens joprojām nezina, kas ar viņu notika. Bet varbūt pareizāk būtu teikt: ja kāds arī ko zina, viņš nestāsta.

Es novietoju fotogrāfijas grāmatplauktā vienu otrai līdzās un iedomājos, ko iepriekšējā vakarā lidostā teica Ezra, kad Endijs pārcentās, klāstīdams par savu izcelšanos. *Dīvaini ar to uzaugt, vai ne? Ar apziņu, cik viegli varēji kļūt par nepareizo dvīni.*

Lai cik ļoti es alku pēc informācijas, Seidijai nepatika runāt par Sāru. Mūsu dzīvoklī nebija viņas fotogrāfiju; šis attēls man bija jānočiepj no interneta. Mana aizraušānās ar patieso noziegumu žanru aizsākās ar Leisijas nāvi, taču, kopš biju gana liela, lai izprastu to, kas atgadījās ar Sāru, es biju apsēsta ar viņas pazušanu. Nespēju iztēloties neko briesmīgāku par to, ka tavs dvīnis pazūd un vairs neatgriežas.

Seidijas smaids fotogrāfijā ir tikpat žilbinošs kā Ezram. Viņa tolaik bija zvaigzne – populāra skolas karaliene, gluži tāpat kā Leisija. Arī vēlāk viņa bija centusies būt zvaigzne. Es nezinu, vai Seidijai būtu paveicies nospēlēt kaut ko vairāk par nenozīmīgām epizodiskām lomām, ja līdzās būtu dvīne, kas viņu uzmundrina. Taču *zinu*, ka viņai nav iespējams justies pilnīgai. Ja esi nācis pasaulē kopā ar otru cilvēku, viņš ir tāda pati daļa no tevis kā tavi sirdspuksti.

Ir daudz iemeslu, kāpēc mana māte kļuva atkarīga no pretsāpju medikamentiem – izmežģīts plecs, smaga šķiršanās, kārtējā loma, kas aizgājusi gar degunu, pārceļšanās četrdesmitajā dzimšanas dienā uz dzīvokli, kas bija vēl vairāk noplucis par iepriekšējo, – taču es uzskatu, ka viss sākās ar fotogrāfijā redzamās nopietnās meitenes zaudējumu.

Atskan ārdurvju zvans, un es gandrīz nometu fotogrāfiju. Pavisam aizmirsu, ka man jāgatavojas tikties ar

policiju. Ielūkojos spogulī virs tualetes galdiņa un saviebjos. Mati izskatās kā parūka, bet visi mani matu nogludināšanas līdzekļi atrodas pazudušajā ceļasomā. Savācu lokas zirgastē, tad virpinu un tinu biežās šķipsnās, līdz beidzot brīvos galus saviju zemā mezglā, iztiekot bez matu gumijas. Tas ir viens no pirmajiem matu pārvaldīšanas trikiem, ko man iemācīja Seidija. Kad biju maza, mēs mēdzām stāvēt vannasistabā pie dubultās izlietnes un es spogulī vēroju māti, lai varētu atdarināt viņas roku veiklās kustības.

Saspicēju ausis, jo omīte mums uzsauc no lejasstāva: – Elerij? Ezra? Izmeklētājs Rodrigess ir klāt.

Kad izeju no savas istabas, Ezra jau ir hallē, un mēs kāpjām lejā uz omītes virtuvi. Tumšmatainais vīrietis zilā formas tērpā, kurš stāv ar muguru pret mums, paņem kafijas krūzi, ko viņam sniedz omīte. Tērpusies haki krāsas biksēs, sabo korpēs un platā kreklā ar horizontālām svītrām, ome izskatās, kā izkāpusi no *L. L. Bean* kataloga.

– Varbūt pilsēta beidzot kaut ko iesāks ar to pāreju, – omīte nopūšas un pār policista plecu notver manu skatienu. – Redz, kur jūs esat. Rīan, lūk, mana mazmeita un mazdēls. Elerij, Ezra, iepazīstieties ar policijas virsnieku Rīanu Rodrigesu. Viņš dzīvo mūsu ielā un ir ieradies, lai uzdotu dažus jautājumus saistībā ar vakardienu.

Policists, pa pusei smaidīdams, pagriežas, taču smaids sastingst, kad kafijas krūze izslīd viņam no rokas un sašķīst uz grīdas. Mirkli neviens no mums nereaģē, bet tad visi vienlaikus metamies rīkoties, ņemot pēc papīra dvieļiem un lasot biežās keramikas krūzes lauskas no omītes melnbalti flīzētās grīdas.

– Es ļoti atvainojos, – policists Rodrigess turpina atkārtot. Viņš varētu būt ne vairāk kā piecus gadus vecāks par mums ar Ezru, turklāt izturas tā, it kā vēl nebūtu drošs, vai tiešām jau ir kļuvis par pieaugušo. – Nesa-protu, kā tas gadījās. Es sagādāšu jums jaunu krūzi.

– Apžēliņ, – omīte stingri nosaka. – Krūze “Daltonā” maksā divus dolārus. Apsēdies, un es tev iedošu citu. Jūs arī, bērni. Uz galda ir sula, ja vēlaties.

Mēs visi iekārtojamies pie virtuves galda, uz kura ir glīti salikti trīs paliktņi, sudraba galda piederumi un glāzes. Policists Rodrigess izvelk no kabatas piezīmju bloknotu un, uzacis savilcis, to pārlapo. Viņa seja izskatās raizpilna pat tagad, kad viņš neposta manas omītes lietas.

– Paldies, ka šorīt atvēlējāt man laiku. Es nāku no Kildafu mājas, un Melānija man pastāstīja par to, kas vakar notika uz Falkersona ielas pārejas. Diemžēl jāteic – viss liecina, ka upuris tika notriekts, bet vainīgais aizbēga no notikuma vietas. – Omīte viņam pasniedz citu krūzi ar kafiju, un Rodrigess uzmanīgi to iemalko. – Pateicos, Kororānas kundze. Tāpēc būtu noderīgi, ja jūs varētu man pastāstīt visu, ko novērojāt, pat ja tas nešķiet būtiski.

Es krēslā izslienot taisnāk, un Ezra izbola acis. Viņš precīzi zina, kas notiek manā galvā. Kaut arī vakardiena bija briesmīga, es *nespēju* nejust vieglu savīļņojumu par to, ka piedalos īstā policijas izmeklēšanā. Šo mirkli esmu gaidījusi pusi savas dzīves.

Diemžēl es nespēju neko līdzēt, jo atceros tikai to, kā Melānija centās glābt Boumena kungu. No Ezras nav lielāka labuma. Omīte vienīgā ir pamanījusi sīkas detaļas, piemēram, to, ka blakus Boumena kungam mētājās

lietussargs un plastmasas ēdiena kastīte. Kas attiecas uz izmeklētāju, Rīans Rodrigess sagādā vilšanos. Viņš bez mitas atkārtο vienus un tos pašus jautājumus, gandrīz apgāž otru kafijas krūzi un visu laiku minstinās pie Melānijas vārda. Kad viņš mums pateicas un omīte viņu pavada līdz ārdurvīm, manī nostiprinās pārliecība, ka Rodriguesam derētu vēl daži apmācības gadi, pirms viņu atkal palaiž savā vaļā.

– Tas bija diezgan haotiski, – es secinu, kad omīte atgriežas virtuvē. – Vai šejienieši viņu kā policistu uztver nopietni?

Ome izņem no skapīša blakus plītij pannu un uzliek to uz priekšējā riņķa. – Rīans lieliski tiek ar visu galā, – viņa lietišķi paziņο, tad dodas pie ledusskapja un izvelk sviesta trauku. Viņa to noliek uz letes un nogriež milzu gabalu, ko iemet pannā. – Varbūt viņš ir mazliet apjucis. Pirms dažiem mēnešiem nomira viņa tēvs. Vēzis. Viņi bija ļoti tuvi. Un pirms gada nomira Rīana māte – tajā ģimenē viena nelaime sekoja otrai. Rīans ir jaunākais un vienīgais, kurš vēl palicis mājās. Varu iedomāties, cik vientuļš viņš jūtas.

– Viņš dzīvoja ar vecākiem? – Ezra noprasa. – Cik tad viņam gadu? – Mans brālis diezgan nosodoši izturas pret pieaugušajiem, kuri vēl aizvien dzīvo kopā ar vecākiem. Viņš, tāpat kā Seidija, būs viens no tiem, kas izvāksies, tiklīdz nožūs tinte uz viņa diploma. Viņš ir izstrādājis desmitgades plānu, kurā paredzēts darbs radiostacijā un dīdžeja haltūras, līdz viņam būs pietiekami daudz pieredzes, lai vadītu pats savu raidījumu. Es cenšos nekrist panikā ikreiz, kad iztēlojos, ka Ezra mani pamet, lai darītu... sazin ko.



– Divdesmit divi, man šķiet. Vai divdesmit trīs, – omīte atbild. – Visi Rodriguesu bērni studiju laikā dzīvoja mājās. Rīans palika, kad saslima viņa tēvs. – Ezra vainīgi ierauj galvu plecos, bet es saspicēju ausis.

– Divdesmit trīs? Vai tad viņš negāja Leisijas Kildafas klasē?

– Laikam gan, – omīte atbild, iesizdama olu nu jau čurkstošajā pannā.

Es vilcinos. Tikpat kā nepazīstu savu vecomāti. Neveiklajās un retajās skaipa sarunās mēs nekad neesam pieminējušas manu pazudušo tanti, un man nav ne jausmas, vai Leisijas nāve viņu īpaši nesāpina, ņemot vērā to, kas atgadījās ar Sāru. Man laikam būtu jātur mēle aiz zobiem, bet...

– Viņi bija draugi? – es izsperu. Ezras sejā parādās *te nu mēs atkal esam izteiksme*.

– Nevarētu teikt. Bet noteikti viens otru pazina. Rīans auga tepat, un viņi abi strādāja... “Baiļu fermā”. – Omītes saminstināšanās ir tik niecīga, ka es to gandrīz nepamanu. – Tur strādāja lielākā daļa pilsētiņas jauniešu. Un strādā vēl aizvien.

– Kad tā tiek atvērta? – Ezra jautā. Brālis uzmet man tādu skatienu, it kā izdarītu pakalpojumu, taču viņam nevajag pūlēties. Tiklīdz uzzināju, ka mēs pārceļamies uz Ehoridžu, es paskatījos darba laiku.

– Nākamajā nedēļas nogalē. Tieši pirms jums sāksies skola, – ome atbild. Mācības Ehoridžas skolā sākas vēlāk nekā jebkurā citā skolā, kuru esam apmeklējuši, un tas runā šai skolai par labu. Lapuentē mēs līdz Darba svētkiem būtu paguvuši mācīties jau divas nedēļas. Ome ar maisāmo lāpstiņu pamāj uz logu pie virtuves izlietnes,

pa kuru redzams mežs, kas aug aiz mājas. – Kad parks būs vaļā, jūs to dzirdēsiet. Līdz tūrienei ir desmit minūtes kājām cauri mežam.

– Tiešām? – Ezra izskatās izbrīnīts. Es arī, bet lielākoties tāpēc, ka viņš nav visu iepriekš izpētījis. – Tātad Kildafi aizvien vēl dzīvo netālu no vietas, kur viņu meitu... kur kāds, ē... – Viņš apklust, un ome pagriežas pret mums ar diviem šķīvjiem, uz kuriem ir bieza, pufīga omlete, un novieto tos mums priekšā. Mēs ar Ezru pārmijam pārsteiguma pilnus skatienus. Neatceros, kad mēs brokastīs būtu redzējuši ko vairāk par melnu kafiju. Tomēr, kad sajūtu pikanto aromātu, man mutē saskrien siekalas un vēders ierūcas. Pēdējais, ko ēdu, bija trīs *Kind* batoniņi, kurus notiesāju vakariņās lidojuma laikā.

– Tā. – Ome apsēžas starp mums un no māla krūkas, kas stāv uz galda, ielej sev glāzi apelsīnu sulas. *No krūkas*. Nevis no pakas. Es dažas sekundes pavadu, pūlēdamās saprast, kāpēc vajadzētu sevi apgrūtināt ar sulas pārļiešanu no pakas krūkā, tad iemalkoju no savas glāzes un aptveru, ka sula ir svaigi spiesta. Kā viņas ar Seidiju vispār var būt radnieces? – Tās ir viņu mājas. Abām jaunākajām meitenēm apkaimē ir daudz draugu.

– Cik viņām gadu? – es pavaicāju. Melānija nebija Seidijai tikai mīlā aukle; skolas laikā Melānija manai mātei bija teju vai padomdevēja un faktiski ir vienīgais cilvēks no Ehoridžas, par kuru viņa runā. Tomēr es par Melāniju vēl aizvien gandrīz neko nezinu, ja neskaita faktu, ka viņas meita tika noslepkavota.

– Karolīnai ir divpadsmit gadi, bet Džūlijai – seši, – ome atbild. – Viņām ir diezgan liela vecuma starpība, un arī Leisijai ar Karolīnu bija liela starpība. Melānijai

vienmēr bijušas grūtības ieņemt bērnu. Bet laikam jau katram mākonim ir zelta maliņa. Kad Leisija nomira, meitenes bija pavisam mazas, un rūpes par viņām droši vien bija vienīgais, kas palīdzēja Melānijai un Denam pārvarēt to briesmīgo laiku.

Ezra iegriež omletes stūrī un izlaiž garaiņu mākonīti.  
– Policijai tā arī nebija aizdomās turamo Leisijas slepkavībā, jā? – viņš jautā.

– Nebija, – ome atbild un es tajā pašā laikā paziņoju:  
– Draugs.

Ome lēnām iemalko sulu. – Daudzi tā domāja. Joprojām *domā*, – viņa nosaka. – Taču Deklans Kellijs oficiāli nebija aizdomās turamais. Nopratināts gan tika. Daudz reižu. Taču viņu neapcietināja.

– Viņš joprojām dzīvo Ehoridžā? – es vaicāju.

Ome papurina galvu. – Viņš aizbrauca prom uzreiz pēc izlaiduma. Esmu pārliecināta, ka tā bija labāk visiem iesaistītajiem. Tā situācija tik daudz prasīja no viņa ģimenes. Drīz pēc Deklana aizbrauca arī viņa tēvs. Biju jau domājusi, ka māte un brālis būs nākamie, bet... viņiem viss atrisinājās citādi.

Mana dakšiņa paliek pusceļā. – Brālis? – Nezināju, ka Leisijas draugam bija brālis; ziņās neko daudz nestāstīja par viņa ģimeni.

– Deklanam ir jaunāks brālis Malkolms. Apmēram tavā vecumā, – ome skaidro. – Es viņu sevišķi labi nepazīstu, bet viņš šķiet no klusajiem ūdeņiem. Nevazājas apkārt, it kā pilsēta piederētu viņam, – vismaz ne tā, kā darīja viņa brālis.

Vēroju, kā ome uzmanīgi apēd omletes gabaliņu, un vēlos, kaut es viņu pazītu labāk, lai saprastu, vai Leisija

un Sāra arī viņas prātā ir tikpat cieši savijušās kopā kā manējā. Kopš Sāras pazušanas ir pagājis ļoti ilgs laiks – gandrīz ceturtdaļgadsimts –, bet atbilžu joprojām nav. Leisijas vecākiem pietrūkst cita veida noslēguma: viņi zina *kas, kad* un *kā*, taču nezina, *kurš* un *kāpēc*. – Vai tu domā, ka vainīgais ir Deklans Kellijs? – es noprasu.

Ome sarauc uzacis, it kā pēkšņi visa šī saruna viņai šķīstu bezgaumīga. – Es tā neteicu. Nebija nekādu neapgāžamu pierādījumu, kas liecinātu pret viņu.

Es klusējot pasniedzos pēc sālstrauka. Tā varētu būt taisnība, bet, ja gadiem ilgā patieso noziegumu tēmai veltīto grāmatu lasīšana un *Dateline* skatīšanās man kaut ko bija iemācījusi, tad tā ir atziņa, ka vainīgais *vienmēr* ir draugs.